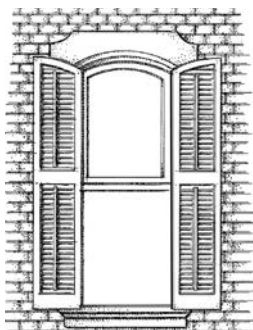




**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
II/2010**



II tromesečje

EVRO-AFRIČKO ODELJENJE

Ovog tromesečja predstavljamo Evro-afričko odeljenje, koje obuhvata: Avganistan, Alžir, Andoru, Austriju, Belgiju, Bugarsku, Češku, Francusku, Nemačku, Gibraltar, Vatikan, Iran, Italiju, Libiju, Lichtenštajn, Luksemburg, Maltu, Monako, Maroko, Portugal, Rumuniju, San Marino, Slovačku, Španiju, Švajcarsku, Tunis, Tursku i Zapadnu Saharu. U ovom području živi više od 596 miliona ljudi, od kojih su 176230 adventisti, što znači da je svaki 3382. stanovnik adventista.

Izazovi

Prostirući se od srca Evrope do obala severne Afrike, Evro-afričko odeljenje suočava se sa daleko većim izazovima nego što je udaljenost. Prisutne su velike kulturološke razlike i većina zemalja unutar ovog odeljenja ima relativno mali broj adventista.

Belgija je moderna i u velikoj meri sekularna zemlja. Propovedanje jevanđelja je teško među ljudima koji žive lagodnim životom. Broj vernika raste među imigrantima, od kojih su mnogi došli u potrazi za poslom i boljim životom. U Briselu, glavnom gradu, nekoliko grupa vernika imigranata održava bogoslužjenje na svom maternjem jeziku. Oni nemaju svoje crkvene zgrade i moraju da iznajmljuju veoma skupe dvorane.

Crkva u **Bugarskoj** ostala je jaka tokom perioda komunizma i nastavlja da raste, mada sporim tempom. Uprkos mnogim godinama verskog ugnjetavanja tokom perioda komunizma, danas oko 7600

adventista deli svoju veru sa ostalima u Bugarskoj, u kojoj ima 7, 6 miliona stanovnika. To znači da je svaki 1000. stanovnik adventista.

Međutim, među blisko povezanim Romima, vest istine naišla je na plodno tle i broj vernika raste brže. Njima su, takođe, potrebne jednostavne crkvene zgrade kako bi svoju veru delili sa svojim porodicama i prijateljima.

Na ostrvu **Madeira**, u Portugalu, ima oko 300 adventista koji se sastaju u jednoj crkvi u glavnom gradu, kao i nekoliko grupa širom ostrva. Uprkos relativno malom broju vernika, crkva vrši uticaj na ljude na ovom malom ostrvu preko osnovne škole. Većina dece ove četvorogodišnje škole dolazi iz neadventističkih porodica.

Međutim, škola mora da poboljša uslove kako bi ispunila standarde koje je vlada postavila kad je u pitanju broj upisanih učenika. Kada bi se škola proširila i modernizovala, veliki broj dece bi se još mogao upisati i škola bi mogla proširiti svoj uticaj u zajednici.

Misionski projekti:

Ovog tromesečja dar trinaeste subote pomoći će da se ostvare sledeći projekti u Evro-afričkom odeljenju:

- crkva za multietničke zajednice u Briselu
- crkva za romsku zajednicu u Bugarskoj
- proširenje i modernizacija misijske škole na ostrvu Madeira u Portugalu

3.april 2010.

1. PORODIČNA STVAR

(Zamolite nekoliko osoba različite starosti da pročitaju ovo iskustvo)

Nikola: Članovi moje porodice i ja smo Romi. Odrasli smo u nehrišćanskim domovima. Međutim, kada se moja sestra jednom razbolela, moja majka je otišla u jednu hrišćansku crkvu, u kojoj su se vernici pomolili za moju sestru. Ona je ozdravila i moja majka je postala hrišćanka.

Moj otac nije hteo da dozvoli da hrišćanstvo uđe u njegov dom, tako da je moja majka bila primorana da živi u ambaru. Uprkos teškom životu, njena vera je ostala jaka.

Emilija: Vera moje svekrve ostavila je snažan utisak na mene, i kada me je jednom prilikom pozvala da sa njom odem na bogoslužjenje, ja sam pristala. Nikola, moj suprug, bio je alkoholičar. Preklinjala sam ga da prestane da pije, jer smo imali petoro male dece, i nisam želela sama da ih odgajam.

Moja svekrva i ja smo se molile za naše bračne drugove. Kada je poseban govornik gostovao u crkvi, pozvala sam Nikolu da pođe sa mnom na predavanje. Bila sam uzbuđena kada je pristao. Nastavio je da odlazi u crkvu sa mnom, i na kraju se priključio crkvi. Koliko sam tada bila srećna!

Nikola: Posle nekoliko godina postao sam pastor laik zadužen za četrnaest crkava. Tokom seminara za pastore, jedan profesor je rekao: »Mi vam ne možemo izneti čitavu istinu.« Pitao sam se *Ako ova crkva ne uči istinu, ko onda uči?*

Ovo pitanje me je mučilo, pa smo odlučili da potražimo novu crkvu. Pošto nismo odmah pronašli odgovarajuću crkvu, održavali smo bogoslužjenja kod kuće. Uskoro se petnaestoro ljudi okupljalo nedeljom u našem domu.

Emilija: Naš najmlađi sin proučavao je Bibliju dopisnim putem. »Proučavanje je veoma zanimljivo. Pokušajte i vi,« rekao nam je. Upisali smo Dopisnu biblijsku školu, a zatim smo pozvali i ostale da nam se pridruže. Biblijske lekcije smo koristili tokom bogoslužjenja i proučavanja u toku sedmice.

Nikola: Znali smo da smo proučavajući ove lekcije pronašli istinu, pa smo od Dopisne biblijske škole zatražili da nam pošalje pastora koji bi proučavao sa nama. Pastor laik, po imenu Todor, posetio nas je i pomogao da razumemo biblijske istine. Mesecima nas je posećivao svake nedelje.

Mnoge prijatelje smo pozvali da nam se pridruže u proučavanju. Kada smo saznali da je Todor adventista, pitali smo ga da li i mi možemo da održavamo naša bogoslužjenja subotom. Todor se složio uz veliki osmeh.

Emilija: Uskoro je naš dom postao pretesan za sve one koji su želeli da prisustvuju bogoslužju. Bio nam je potreban veći prostor za okupljanje. Iako niko od nas još nije postao adventista, vernici Hrišćanske adventističke crkve kupili su kuću u kojoj smo se sastajali i održavali bogoslužnja. Tada je Nikola upitao: »Ovo je Hrišćanska adventistička crkva; zašto se ne bismo i mi krstili u ovoj crkvi?« Todor se složio i uskoro je krstio dvanaestoro ljudi. U narednih nekoliko meseci broj krštenih se povećao. Trenutno ima 25 vernika, a tridesetoro njih se priprema za krštenje. Skoro sva naša deca su nam se pridružila u novoj veri.

Mala Emilija: Ja sam Nikolina i Emilijina unuka. Saznala sam nešto više o Hrišćanskoj adventističkoj crkvi kada sam pre nekoliko godina posetila moju babu i dedu. Pre nekoliko meseci moji roditelji su se preselili kako bi bili bliži babi i dedi, tako da ja sada odlazim u crkvu zajedno sa njima.

Nedavno nas je pastor pozvao da se tokom sedmice molimo za neku dragu osobu kojoj ćemo na kraju sedmice pokloniti knjigu. Ja sam odlučila da se molim za svog oca. Naredne sedmice molila sam se za majku. Zatim sam ih pozvala da dođu u crkvu. Bila sam veoma srećna kada su pristali.

Moj otac i majka su mnogo zabrinuti za mog mlađeg brata koji je bolestan. Dok je otac slušao pesmu koja govori o tome da Bog može rešiti naše probleme i da želi da nosi naše terete, zaplakao je zajedno sa majkom. Tada sam shvatila koliko im je potrebna nada koju Isus može dati.

Isus daje mojim roditeljima snagu da podnesu teškoće i daje im nadu za budućnost. Molim se da Bog dotakne njihove živote i da se oni preaju Isusu.

Emilija: Vaša misionska darovanja pomogla su nam da osnujemo našu malu romsku crkvu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se još jednoj grupi vernika u severozapadnoj Bugarskoj obezbedi crkvena zgrada. Romi su međusobno blisko povezani. Kada Romi otkriju nešto dobro, kao što je vera, oni to žele da podele sa svima. Grupe vernika se formiraju u gradovima i selima širom Bugarske. Jedan grad ima tri velike zajednice Roma, i otprilike svak deseti Rom u gradu je adventista. Nova grupa vernika u severozapadnoj Bugarskoj brzo će

rasti kada bude imala svoju crkvu u kojoj će održavati bogoslužnja. Hvala vam što prilazete darove kako bi još više Roma moglo upoznati Spasitelja.

10. april 2010.

2. BOG JE POSLAO ANĐELA

Ja sam Rom. Za moj narod je karakteristično to da predstavlja usko povezanu zajednicu, u kojoj su članovi porodice naročito bliski. Kada je moj zet nedavno umro, skoro da sam umro za njim od tuge. Imao je samo trideset godina, i voleo sam ga kao sina. Šok zbog njegove smrti kod mene je prouzrokovao zdravstvene probleme. Moja kćerka takođe mnogo pati i bori se da sama odgaja troje dece.

Jednom prilikom neko ju je pozvao da dođe u Hrišćansku adventističku crkvu. Vernici su je toplo primili i pastor se molio za nju. U crkvi je pronašla mir. Mojoj supruzi i meni je ispričala o svom iskustvu u crkvi i pozvala nas je da idemo sa njom.

Sledeće sedmice ja sam otišao sa njom, i tom prilikom sam upoznao pastora crkve. On mi je rekao da nam Isus može pomoći da se suočimo sa krizama na našem putu. Na mene je veliki utisak ostavila posvećenost ovog pastora i vernici koji su pomagali mojoj kćeri da upozna Boga, tako da sam i ja odlučio da sebi pružim priliku da Ga upoznam. Nastavio sam da odlazim u crkvu i molio sam Boga da mi oduzme želju za pićem i pušenjem. Moje molitve su bile uslišene.

Zaglavljnjen u reci

Dve sedmice nakon što sam prvi put posetio crkvu, krenuo sam zaprežnim kolima u obližnje selo. Morao sam da pređem reku, ali moj konj je počeo da klizi prema vodi, vukući kola za sobom. Uplašio sam se, ali sam mislio da voda u tom delu nije jako duboka, pa sam pustio konja da nastavi put kroz vodu.

Međutim, dok se kretao kroz vodu, počeo je da upada u sve dublje blato i više nije mogao da vuče kola. Jedva da je mogao da drži glavu

iznad površine vode. Uplašio sam se da će se utopiti. Borio se da se izvuče iz blata, ali je zajedno sa kolima sve dublje tonuo na muljevito dno.

Iskočio sam iz kola i pokušao da mu pomognem da ih jače povuče, ali su bili toliko zaglavljene da nisam mogao da ih pomerim. Popustio sam jaram i povukao uzde, ali konj nije mogao da se oslobodi.

»Bože, molim te spasi mog konja,« povikao sam. Odjednom konj je ponovo bio slobodan i krenuo je prema obali. Zaprega je ostala zaglibljena u blatu, samo su vrhovi točkova virili iz vode. Jednostavno je bilo nemoguće izvaditi kola odatle. Ponovo sam se pomolio: »Potrebna su mi ova zaprežna kola da ishranim svoju porodicu. Molim te, pomози mi da ih izvučem iz ovog blata.« Tada sam zviždukom dao konju znak da krene i povuče uzde za koje sam se držao. On je vukao mene, a ja sam vukao kola koja su se na kraju otkotrljala iz blata kao da su se kretala po glatkom putu. Znao sam da nas je samo Bog mogao spasiti iz te muljevite reke.

Kada sam u subotu otišao u crkvu, svima sam ispričao šta mi se dogodilo. Kasnije mi je pastor rekao da bi želeo da me sprema za krštenje. »Ja sam spreman,« odgovorio sam. Ubrzo sam kršten, a moja supruga i kćerka planiraju uskoro da učine zavet sa Bogom.

Deliti sa drugima

Ja još uvek nisam dobar poznavalac Svetog pisma, ali Bog mi pokazuje da mi je dao darove koje mogu upotrebiti Njemu na slavu.

Pre nekoliko sedmica bio sam u bolnici kako bih uradio određene analize. Poneo sam Bibliju i pouku da čitam dok čekam u čekaonici. Neke žene su me videle da čitam i izrazile su želju da pričaju sa mnom o Bogu. Rekle su da se njihov pastor odselio i da se vernici osipaju. Zamolile su me da se sastanemo i razgovaramo o Bibliji. Ja sam rado pristao.

Neko vreme smo razgovarali u bolnici, a onda je jedna žena rekla: »Bog vas je poslao ovamo.« Pošto u njihovom selu nije bilo Hrišćanske adventističke crkve, pozvao sam ih da dođu u moju crkvu, što su one radosno prihvatile. Kada se oporavim, posetiću ih i dati im dopisnicu za Dopisnu biblijsku školu. Možda će jednog dana u njihovom selu biti oformljena nova grupa adventista.

Bog me je pozvao k sebi tokom teškog perioda u mom životu. Sada želim da druge ljude upoznam sa Njim.

Romi su takav narod da kada otkriju dobre stvari, žele da ih podele sa drugima. Jedan grad u Bugarskoj ima više od hiljadu Roma adventista. To znači da je svaki deseti Rom adventista. Osnivanjem novih crkava omogućiće se još većem broju Roma da upoznaju Isusa.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi romska crkva za vernike u gradu Montani u severozapadnoj Bugarskoj. U gradu ima oko trideset vernika, ali se najmanje šezdeset osoba okuplja svake subote u oronulom restoranu, jer nemaju crkvu u kojoj bi održavali bogoslužjenja.

Hvala vam što pomažete da se Božja reč širi među Romima, mojim narodom.

17. april 2010.

3. DRUGA ŠANSA

Kada sam otvorio oči, shvatio sam da ležim na podu. *Šta se desilo?* pitao sam se. *Kako sam dospao ovde?* Glava me je bolela i bio sam zbunjen. *Sigurno sam se onesvestio.* Polako sam se uspravio i uzeo telefon. Bila mi je potrebna pomoć.

Zovem se Metodi. Živim u Bugarskoj. Moja supruga je umrla pre nekoliko godina, deca su odrasla i žive u drugom gradu. Većine mojih prijatelja takođe nema, tako da živim veoma usamljeno. Ponekad se pitam da li moj život ima smisla, da li sam išta postigao u životu. Kada sam se tog jutra probudio na podu, zapitao sam se da li je došao moj kraj.

U životnoj opasnosti

Prilikom pregleda lekari nisu ustanovili neki zdravstveni problem, samo su mi preporučili da odem na odmor. Prihvatio sam njihov savet. Međutim, ubrzo nakon što sam stigao u odmaralište, osetio sam ukočenost u rukama i nogama. Nešto nije bilo u redu, ali pre nego što sam išta mogao da uradim, onesvestio sam se.

Probudio sam se u bolnici, delimično paralizovan i bespomoćan. Nakon skeniranja glave utvrđeno je da na mozgu imam hematoma koji krvari. Doktori su rekli da mi je preostalo samo nekoliko sati života. Jedan doktor je ipak želeo da me operiše. To mi je bila jedina nada.

Probudio sam se posle operacije pokušavajući da se setim gde se nalazim. Da, u bolnici. Prisetio sam se da nisam mogao da pomeram ruke i noge. Tada sam pokušao da pomerim ruku i uspeo sam. Počeo sam da pomeram prste na nogama i video sam kako se čaršav kojim sam bio pokriven pomera. Bio sam živ!

Tri sedmice nakon što mi je rečeno da ću umreti, izašao sam iz bolnice. Osećao sam se mnogo bolje nego ranije. Dobio sam drugu šansu da živim.

Novi život

Moja kćerka se brinula zbog mene, jer sam živeo sam i daleko od nje. Zamolila je Violetu, porodičnu prijateljicu, da me povremeno obide. Međutim, pre nego što sam saznao za predlog moje kćerke, sreo sam Violetu i pozvao je da dođe u posetu. Prilikom njene prve posete dugo smo razgovarali. Pozvao sam je da opet dođe. Ponekad mi je donosila hranu, a često mi je pričala o Isusu, svom najboljem prijatelju. Kada me je pozvala da sa njom idem u crkvu, pristao sam.

Kao dete išao sam u tradicionalnu crkvu, ali nisam razumeo stari jezik koji su sveštenici koristili tokom službe. Pitaо sam se kakva je crkva u koju Violeta ide. Na moje iznenađenje, crkvu je činila mala grupa vernika, prijateljski raspoložena, koja me je toplo primila. Činilo mi se da sam na nekom porodičnom okupljanju. Zajedno smo proučavali Bibliju i ja sam sve upijao kao sunder. Radovao sam se svakom ponovnom odlasku u crkvu.

U ovoj maloj crkvi dobio sam odgovore na pitanja koja sam sebi često postavljao o smislu svog života. Shvatio sam da Bog čak i u mojim podmaklim godinama ima neki važan plan za mene. On je želeo da promeni moj život kako bi mogao da me upotrebi u službi za druge.

Završio sam proučavanje Biblije i pročitao čitavu seriju knjiga od *Patrijaraha i proroka* do *Velike borbe*. Dok sam proučavao i učio,

moj um je postajao oštrij. Stekao sam nove prijatelje i stalno sam pokušavao da doprem do ljudi.

Moja porodica vidi promene koje Bog čini u mom životu. Srećniji sam i zdraviji nego proteklih godina. Imam nove prijatelje, i u crkvi i u susedstvu. Moja kćerka me je pitala šta se to dešava u mom životu. Rekao sam joj da sam upoznao Isusa. Dao sam njoj i njenoj kćerki primerak knjige *Čežnja vekova* da pročitaju. Kakva je radost deliti saznanja o Bogu sa svojom porodicom!

Uskoro ću se krstiti. Pozvao sam svoju porodicu da prisustvuje ovom velikom koraku za mene. Želim da vide da sam pronašao nešto čemu je vredno posvetiti svoj život. Nadam se da oni neće čekati tako dugo kao ja da upoznaju Isusa.

Bog mi je dao drugu šansu u životu. Želim da svoje preostalo vreme upotrebim govoreći drugima kakva je radost živeti poznavajući Isusa. Delim literaturu onima koje srećem i molim se da se obrate Bogu.

Znam da literatura koju delim košta, i zahvalan sam što darovi za misionstvo pomažu u njihovoj kupovini kako bi i drugi ljudi upoznali Isusa. Hvala vam za vaše darove. Zahvaljujuć njima, neko će možda biti spašen.

24. april 2010.

4. CRKVA IZ MOG SNA

Trgla sam se iz sna i uspravila u krevetu. San koji sam upravo sanjala bio je tako stvaran da sam znala da je od Boga. Kakvo značenje je imao? Isus mi je pokazao deo crkve i rekao: »Ovo je moja crkva.« Dok sam netremice posmatrala crkvu, pogled mi se zaustavio na propovedaonici koja je bila divno izrezbarena u drvetu. Stolice su bile izrezbarene u obliku anđela, dok je drveni veliki svećnjak stajao ispred propovedaonice. Bila su to majstorova dela ljubavi upućena Bogu.

Tada je Isus pokazao na red stolica blizu propovedaonice. »Ovo je tvoje mesto,« rekao je. Zurila sam u stolice, čudeći se da je Bog izabrao mesto za mene u Njegovom domu!

Ali gde se nalazila ta crkva? To nisam znala, ali sam bila odlučna da je pronađem.

Još tri sna

Godinama sam odlazila na bogoslužnja u velikoj crkvi u mom rodnom gradu u Bugarskoj. Volela sam da pevam u horu pesme hvale Bogu, ali sam imala osećaj da nešto nije u redu. Nisam razumela crkvene obrede, a sveštenik je ponekad dolazio u crkvu osećajući se na alkohol. Na kraju sam prestala da odlazim u crkvu, ali sam osetila neku duhovnu prazninu u svom životu.

Jednom prilikom jedna susedka me je pozvala da sa njom pođem u njenu crkvu i ja sam pristala. Vernici te crkve nisu imali hor, ali su voleli da pevaju i ja sam nastavila da odlazim u tu crkvu. Međutim, osećala sam se nelagodno zbog buke i konfuzije koja je vladala tokom bogoslužnja. Pitala sam se da li Bog ima neku drugu crkvu za mene, crkvu u kojoj se Bog slavi na jednostavan i svet način. Počela sam da se molim Bogu za Njegovo vođstvo. To je trenutak kada sam imala spomenute snove.

Pronalaženje Božje crkve

Znala sam da mi se Bog obratio kroz ovaj san, i bila sam spremna da poslušam. Pitala sam se kako da pronađem crkvu koju mi je On pokazao.

Sledećeg dana srela sam jednog suseda. Setila sam se da on odlazi u neku crkvu. Prišla sam mu i upitala ga: »Da li biste me povelili u svoju crkvu?« Pogledao me je iznenađeno i ja sam mu tada ispričala svoj san. Nasmehio se i rekao da se bogoslužnje u njegovoj crkvi održava subotom ujutru i da će mu biti drago da pođem sa njim.

Na ulazu u dvorište crkve tog subotnog jutra, nekoliko vernika se nasmešilo i toplo me pozdravilo. Bilo mi je drago zbog dobrodošlice, ali sam bila nestrpljiva da vidim unutrašnjost crkve. Dok sam ulazila

u dvoranu, srce mi je lupalo od iščekivanja. Da li je ovo crkva koju mi je Bog pokazao u snu?

Tamo se nalazila propovedaonica, stolice i veliki svećnjak - baš kao sam videla u snu. »Hvala Ti, Bože!«, rekla sam glasno. »Hvala Ti, Bože! Ovo je ta crkva! Ovo je Božja crkva!«

Pošto su se neki vernici molili, začutala sam. Pogledala sam desno od mesta na kome se nalazila propovedaonica i ugledala red stolica. To je mesto za koje je Bog rekao da ću tu sedeti. Tokom bogoslužjenja, setila sam se da sam jednom pre nekoliko godina razmišljala o četvrtoj zapovesti i pitala se kako neko može da svetkuje subotu. Tada mi sve to nije imalo smisla, ali odjednom, tokom bogoslužjenja u ovoj maloj crkvi, sve sam shvatila.

Počela sam da odlazim u ovu crkvu svake sedmice i uskoro sam pozvala najbolju prijateljicu da mi se pridruži. Zajedno smo počele da proučavamo Bibliju sa pastorom i posle nekog vremena smo se zajedno krstile.

Molitva za promenu srca

Moj suprug se nije slagao sa tim što subotom odlazim u crkvu. Međutim, kada su se pojavili zdravstveni problemi sa leđima i kada nije mogao da hoda, vernici crkve su ga posetili kako bi ga ohrabрили. Molili su se za njega, a jedan od njih je čak doneo pomagalo koje je sam napravio, koje je trebalo da mu pomogne prilikom hodanja. Polako, moj suprug je počeo da menja svoje mišljenje, čak je i posetio crkvu nekoliko puta. Molim se da moj suprug jednog dana posveti svoj život Bogu i priključi se Božjoj crkvi. Bila bih veoma srećna da sedim pored njega u crkvi koju mi je Bog pokazao u snu.

Bog poziva ljude k sebi na različite načine. U mom slučaju, upotrebio je snove. Druge poziva putem jevanđeoskih sastanaka, literature ili prijatelja koji ih pozivaju. Vaša darovanja pomoći će da još mnogi čuju vest jevanđelja i odgovore na Božji poziv. Hvala vam što delite sa drugima da, kao i ja, mogu čuti vest istine.

1. maj 2010.

5. PUT VERE

Džeraldo i njegova supruga, Marlen, izašli su iz lekarske ordinacije i krenuli ka svom domu. Kada su ušli u svoju ulicu, nekoliko vatrogasnih kola sa uključenim sirenama prošlo je pored njih velikom brzinom. Približili su se svom domu, ali put je bio blokiran i nisu mogli da idu dalje. Nisu bili sigurni, ali činilo im se da se nešto desilo u stanu do njihovog. Tada toga nisu bili svesni, ali Džeraldova poseta doktoru spasila im je živote.

Iskreni radnici

Džeraldo se, zajedno sa svojom porodicom, bavio proizvodnjom obuće u Južnoj Americi. Posao se širio i Džeraldo je zaposlio dva čoveka, Adriana i Karlosa, da rade sa njim. Obojica su bila pažljiva i precizna u svom poslu, i Džeraldo im je ponudio da ih dodatno plati, ali da rade i subotom. Međutim, oni su odbili ovu ponudu, objašnjavajući da su adventisti i da svetkuju subotu.

Ova tri čoveka postala su dobri prijatelji, i posle nekog vremena Adriano i Karlos pozvali su Džeralda da proučava Bibliju sa jednim njihovim prijateljem. Džeraldo nije bio zainteresovan za proučavanje, ali pošto nije želeo da povredi svoje prijatelje, ipak je pristao.

U potrazi za boljim životom

Došlo je do ekonomske krize i teška finansijska situacija odrazila se i na Džeraldovu proizvodnju obuće. Svoje brige podelio je sa Adrianom i Karlosom. Jedan njihov prijatelj iz Hrišćanske adventističke crkve predložio je Džeraldu da razmisli o putu za Evropu, gde su prilike bile bolje. Džeraldu se to učinilo kao dobra ideja, pa je uskoro otputovao u Belgiju kako bi pronašao posao i smeštaj dok su njegova supruga i sin ostali u Južnoj Americi. Belgija je jedna od najmanjih država u Evropi. To je moderna, industrijalizovana zemlja i spada među najurbanije države sveta sa 97 % stanovništva koje živi u gradovima.

Džeraldo je u početku odseo kod Migela, takođe adventiste, koji se ponudio da pomogne Džeraldu da pronađe posao. »Reci šefu da ne radiš subotom,« savetovao ga je Migel, iako je znao da Džeraldo nije bio adventista. »Ako ne budeš tražio slobodnu subotu, radićeš svih sedam dana u sedmici.«

Džeraldo je dobio posao i slobodnu subotu. Pošto nije znao šta drugo da radi subotom, odlazio je u crkvu sa Migelom. Ponovo je pristao da proučava Bibliju, ovog puta sa pastorom.

Džeraldo je pronašao mali stan i Marlen i njihov sin uskoro su mu se pridružili u Belgiji. Cela porodica odlazila je u crkvu sa Migelom. Marlen je takođe počela sa proučavanjem biblijskih lekcija. Njihovi životi uskoro su se pretvorili u prijatnu rutinu.

Susret sa smrću

Jednog dana Džeraldo se razboleo i tog dana nije otišao na posao. Pošto se ni kasnije tog dana nije osećao bolje, Marlen je predložila da ode kod lekara. Džeraldo se složio, ali iz nekog razloga želeo je da i njegiva supruga i sin krenu sa njim. Doktorska ordinacija nalazila se nedaleko od njih. Nakon pregleda krenuli su kući.

Odjednom su čuli sirene vatrogasnih kola i videli vozila kako prolaze pored njih, ali nisu mnogo obraćali pažnju na to. Međutim, kada su se približili svom domu, videli su da je put blokiran vatrogasnim i policijskim kolima. Iako su tu živeli nije im bilo dozvoljeno da prođu.

U masi posmatrača, Marlen je ugledala jednog suseda. Pitala ga je šta se desilo. Sused je osetio vidno olakšanje kada ju je video i objasnio joj je da je došlo do eksplozije u susednoj zgradi, verovatno zbog curenja gasa. Njihov sused je poginuo prilikom eksplozije.

Zaprepaštena, Marlen se vratila svom suprugu i ispričala mu šta se dogodilo. Porodica nije mogla ući u svoj stan, pa ih je jedan prijatelj pozvao da odsednu kod njega. Par je sa zahvalnošću prihvatio.

Tri dana kasnije bilo im je dozvoljeno da se vrate u svoj stan i uzmu ono što je ostalo od stvari. Skoro sve je bilo uništeno. Dok su posmatrali sve te uništene stvari oko sebe, znali su da im je Bog poštedeo živote. Da Marlen i sin nisu pošli sa Džeraldodom, sigurno bi poginuli ili bi bili teško povređeni.

Novi život

Džeraldo i Marlen su znali da im je Bog spasao živote. Prihvatili su Isusa kao svog Spasitelja i posvetili su svoje živote Hristu putem krštenja. Priključili su se jednoj grupi vernika u glavnom gradu, Briselu, koja je održavala bogoslužjenja na španskom jeziku.

Ova zajednica je jedna od nekoliko novih grupa vernika Hrišćanske adventističke crkve koju prvenstveno čine imigranti. Ove grupe vernika plaćaju velike sume novca za iznajmljivanje dvorana na nekoliko časova svake sedmice. Njima je potreban njihova crkvena dvorana za održavanje bogoslužjenja kako bi broj vernika više rastao.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da dve grupe vernika u Briselu dobiju dvoranu za održavanje bogoslužjenja. Džeraldo i Marlen su zahvalni Bogu što ih je doveo u novu zemlju i ka novoj veri u Hrista. Sada se mole da im Bog pomogne da svoju veru dele sa drugima u Belgiji.

8. maj 2010.

6. CVEĆE UMESTO CIGARETA

Broj vernika Hrišćanske adventističke crkve brzo raste među imigrantskim stanovništvom. Jedan od razloga je što mladi u ovim crkvama aktivno dele svoju veru sa drugima.

Cveće umesto cigareta

Nedavno je jedne subote u srcu grada grupa mladih krenula noseći u rukama cveće i traktate o opasnostima pušenja. Imali su jedan cij: da ohrabre ljude da prestanu sa pušenjem. Erika i Paula, trinaestogodišnjakinje, bile su među mladima.

»Želeli smo da kažemo ljudima da je pušenje štetno,« kaže Paula, »tako da smo im delili traktate koji govore o zdravlju i štetnosti duvana. Oni su takođe imali poruku da ih Bog voli.«

»U početku sam bila pomalo nervozna,« priznaje Erika. »Nisam želela da kažem nešto neučtivo, ali želeli smo da prenesemo poruku da svaki minut pušenja oduzima jedan minut života. Većina ljudi sa kojima smo razgovarali bila je veoma ljubazna. Mi smo bili ozbiljni. Želeli smo da dobro razmisle pre nego zapale sledeću cigaretu.«

Mladi su šetali ulicama sa cvećem, želeći da prenesu svoju poruku.

»Razgovarali smo sa jednim čovekom koji je sedeo u bašti kafića,« kaže Erika. »Pitali smo ga da li želi da menja svoju cigaretu za jedan cvet. Čovek je pomislio da smo pušači i ponudio nam cigaretu iz kutije u zamenu za cvet. Ali kada smo mu jasno naglasili da želimo njegovu već upaljenu cigaretu u zamenu za cvet, dao nam ju je.«

»Jedan čovek za susednim stolom slušao je naš razgovor i ponudio nam je čitavu kutiju cigareta!« dodaje Paula. »Bio je srećan što smo pokazali brigu prema njemu i pozvali ga da vodi računa o svom zdravlju. Pošto nismo želeli da uzmemo njegove cigarete, slomio ih je i bacio u smeće.«

Nevolje sa policijom

Jedan policajac je video kako mladi dele literaturu prolaznicima. Prišao im je i rekao da nemaju dozvolu da dele literaturu na ulici. Uzeo im je cveće i traktate i rekao njihovom vođi da će u policijskoj stanici ponovo dobiti svoje stvari. Vođa mladih dobio je nazad cveće, ali je policija odbila da mu vrati traktate. Kada se pridružio mladima sa cvećem, oni su nastavili da ih poklanjaju ljudima u zamenu za cigarete. Mladima je bilo žao što više nemaju traktate, ali su se molili Bogu da pomogne onima koji su zaista želeli da ostave pušenje.

»Bili smo nervozni kada smo pokušali da na ovaj način dopremo do ljudi,« kaže Paula. »Nismo znali kako će ljudi reagovati. Međutim, kada smo završili, bili smo uzbuđeni i zadovoljni kako je sve prošlo. Imamo želju da ponovo uradimo nešto slično.«

Bodriti druge

»Mladi organizuju i druge aktivnosti kako bi doprli do ljudi,« kaže Paula. »Posećujemo staračke domove i dajemo skromne poklone starijima kako bi ih razveselili. Odlazimo u siromašna susedna naselja kako bi provodili vreme sa decom. Zaista uživam da učestvujem u ovakvim aktivnostima, jer tada imam priliku da kažem ljudima da ih Bog voli.«

»Nije lako pronaći ljude koji su zainteresovani za slušanje Božje reči ovde u Belgiji,« kaže Erika. »Mnogi žive lagodnim životom i smatraju da im Bog nije potreban.«

Tokom božićnih praznika mladi su pravili toplu čokoladu i tople obroke za beskućnike. »Ovi ljudi nemaju ništa i zahvalni su na svemu

što učinimo za njih,« kaže Paula. »Ovaj rad mi pomaže da shvatim da, iako se borimo da uspemo u ovoj novoj zemlji, možemo pomoći ljudima oko nas koji imaju teškoće. To je ono što bi Isus radio.«

Možemo da pomognemo

Grupa vernika u Briselu koja održava bogoslužjenje na španskom jeziku sastoji se od imigranata, koji se bore da izdržavaju svoje porodice. Oni nemaju svoju crkvu. Potrebno je dosta novca za iznajmljivanje dvorane za bogoslužjenja, a vernici ne mogu da priušte da kupe crkvenu zgradu. Oko 10% stanovništva Belgije potiče iz drugih zemalja. Mnogi su došli u potrazi za boljim životom. Oko 29% ljudi koji žive u Briselu, glavnom gradu, su imigranti.

Ali mi možemo da pomognemo. Lokalna crkvena oblast kupila je zgradu namenjenu za dve crkve. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da barem dve zajednice, španska, koja ima više od 100 vernika i rumunska, koja ima 250 vernika, dobiju svoju crkvenu zgradu. Paula, Erika i ostali vernici moći će da pozovu svoje prijatelje da i oni čuju da ih Bog voli.

15. maj 2010.

7. NADA U BESPOMOĆNOSTI

(Zamolite jednog čoveka i ženu da iznesu ovo iskustvo)

Žena: Gilmara se javila na telefon, a zatim se zagledala kroz prozor. Gilmara i njen sin posetili su porodicu u Brazilu, a telefonski poziv bio je od njenog supruga iz Belgije. Gilmara je pokušala da se seti muževljevih reči kako bi razumela šta joj je rekao.

»Potrebna mi je tvoja pomoć,« setila se da joj je rekao. »Želim da se promenim i da prestanem da se kockam.« Gilmara je sve to već čula ranije. Koliko puta je obećavao da će prestati da se kocka, ali sve su to bile laži i prekršena obećanja. Međutim, sada je spomenuo odlazak u crkvu.

Gilmara je uzdahnula. Kad bi samo govorio istinu. Kad bi samo mogao prestati da se kocka i da pije. Kad bi samo mogao da promeni svoj način života.

Čovek: Hose je vredan radnik, ali kockanje ga je koštalo posla i ugrozilo je njegov brak. Kada mu je posao propao, odlučio je da se preseli u Belgiju i krene ispočetka.

Žena: Međutim, njegova zla navika pratila ga je i tamo i uskoro su se ponovo mogle čuti njegove poznate laži. Često je Gilmara sedela sama pitajući se gde je Hose i koliko novca će potrošiti te noći. Ponekad je imala želju da pobjegne od svega. Prihvatila je poziv svoje porodice da ih poseti, jer joj je bio potreban odmor od stresa koji joj je brak sa Hoseom donosio. Kada je Hose pozvao svoju suprugu da joj kaže da proučava Bibliju i da ide u crkvu, bila je oprezna. Nikada ranije nije čula za Hrišćansku adventističku crkvu.

Čovek: Gilmara se vratila u Brisel i saznala da je njen muž, dok je bila odsutna, doživeo ozbiljan finansijski krah. Pošto mu je posao propao, radnike je morao da isplati iz svog džepa. Ponekad nije imao ni za hranu. Nije imao nikoga kome bi se obratio. Kada ga je prijatelj Karlos pozvao u crkvu, pristao je.

Hose se iznenadio kada je čuo da se vernici okupljaju subotom popodne, ali čim je ušao u crkvu, osetio je neko olakšanje. Ljudi u crkvi su ga toplo primili i uključili ga u neke crkvene aktivnosti. »Osetio sam se prihvaćenim i osetio sam mir,« kaže on. Hose se osećao kao da mu je veliki kamen pao sa srca. Tog popodneva umesto da ode u kafić, on je čitao Bibliju.

Nastavio je da odlazi u crkvu i zamolio je Maria, pastora laika, da proučava sa njim Bibliju. Biblijske časove imali su svakog četvrtka nakon Hoseovog posla.

Žena: Kada se Gilmara vratila kući, Hose joj je rekao da njegov prijatelj Mario dolazi na čaj. Nije joj spomenuo proučavanje Biblije da se ne bi uplašila.

Gilmari je bilo drago što se Hose oseća bolje, pa je pozvala još neke prijatelje na čaj, ne znajući da »doazak na čaj« ustvari znači biblijsko proučavanje.

Mario je bio ućtiv, i posle čaja poveo je razgovor o Bogu i Bibliji. Tako su svi njihovi prijatelji prisustvovali proučavanju. Međutim, sledeće sedmice kada ih je Mario posetio, Gilmara se pravila da je zauzeta nekim poslom u kuhinji dok su njih dvojica razgovarala. Načula je samo neke delove njihovog razgovora i tema joj se učinila

veoma zanimljivom. Kada je Mario otišao, pronašla je na stolu dve biblijske lekcije, jednu za Hosea i jednu za nju. Gilmara je odlučila da sama vidi o kakvoj je crkvi reč i izrazila je želju da pođe sa njim sledeći put u crkvu.

Čovek: Hose je bio presrećan kada je Gilmara pošla sa njim u crkvu. Kada je Mario došao na biblijski čas sledeće sedmice, Gilmara im se pridružila.

Ovaj par je bio svedok čuda u njihovim životima kada su Bogu poklonili svoje poverenje. Jednog petka stigao je dug koji je Hose morao da plati, ali nije imao dovoljno novca. Molio se da mu Bog pomogne u vezi tog duga i tog istog dana primio je dovoljno novca da ga otplati.

Žena: Gilmara i Hose su se krstili u portugalskoj zajednici u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Briselu. Hose kaže: »Bog nas je blagoslovio više nego što možemo i da zamislimo. Moja porodica sada živi u miru. Moj san je da podelim vest jevanđelja sa prijateljima na poslu.«

Čovek: Hrišćanska adventistička crkva osnovala je crkve u nekoliko etničkih grupa, uključujući špansku, portugalsku, rumunsku, rusku, afričko francusku i englesku. Trenutno ove grupe vernika moraju da iznajmljuju dvorane ili da se sastaju u drugim crkvama.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se renovira prvi sprat velike zgrade u Briselu kako bi se sredile dve dvorane za održavanje bogoslužjenja namenjene vernicima imigrantima. Hvala vam za vaša darovanja kako bi vernici u Belgiji mogli deliti svoju veru sa ostalima.

22. maj 2010.

8. VREME ZA BOGA

Žil je pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču i promenio televizijski kanal. Ponovo je pritisnuo dugme, a onda još jednom i još jednom, sve dok nije pronašao program koji je privukao njegovu

pažnju. Zainteresovala ga je emisija u kojoj je jedan nemački naučnik govorio o stvaranju i evoluciji, upravo je to bila tema koja ga je mučila. »Tata,« pozvao je oca, »dodi da pogledaš ovo.«

Žil živi u malom gradu u Luksemburgu u severnom delu Evrope. Odrastao je u sekularnom domu, tako da je malo toga znao o Bogu. Kada su nastavnici u školi objašnjavali da su zemlja i živa bića stvorena evolucijom tokom miliona godina, Žil nije imao razloga da sumnja u to.

Kada je imao petnaest godina, rođak mu je dao Bibliju i još neku versku literaturu. Žil ih je stavio na policu sa knjigama i zaboravio na njih.

Vreme razmišljanja

Kako je vreme prolazilo, Žil je sve više postavljao pitanja o životu. Odakle je? Koja je svrha njegovog života? Želeo je da pronađe odgovore na svoja pitanja, ali nije znao gde.

Setio se Biblije koju je dobio na poklon i počeo je da je čita. Žil uopšte nije bio spreman za prve stihove u Bibliji: »U početku stvori Bog nebo i zemlju.« *Kako je ovo moguće?* Pitao se. U školi je učio da je sve nastalo evolucijom. Što je više čitao, imao je sve više pitanja o Bogu.

Nastavio je da čita Bibliju. Ponekad mu je bilo teško da razume tekstove na njenim stranicama, ali njegovo interesovanje je i dalje raslo.

Vreme traženja

Žil je svojim roditeljima postavljao pitanja o Bogu i Bibliji. Oni su ga podsticali da traži istinu sam čitajući Bibliju, a ne u crkvama ili pojedincima.

Žil je posetio nekoliko crkava, ali neke stvari koje su crkve učile nisu mu se činile ispravnim. Tako je nastavio sa traženjem.

Pitanje evolucije ga je najviše mučilo. *Kakav je to Bog ako nije stvorio svet?* pitao se Žil. *I kako mogu da znam šta je istina a šta su ljudska učenja?* Žil se počeo moliti Bogu da mu pomogne da pronađe odgovore na mnogobrojna pitanja.

Vreme otkrivanja istine

Jednog dana dok je Žil menjao televizijske kanale, pažnju mu je privukla emisija o stvaranju i evoluciji. Žil je spustio daljinski upravljač i pažljivo slušao nemačkog profesora koji je govorio o

ovoj temi. Na njega je veliki utisak ostavio način na koji je profesor objasnio oba koncepta sa naučnog i biblijskog stanovišta. Stvari su mu postajale jasnije. Žil je pozvao svog oca da mu se pridruži, pa su posle emisije razgovarali o onome što je profesor govorio.

Žil je želeo da sazna još više. Na internetu je pronašao adresu koju je video na kraju emisije i sate je proveo čitajući o stvaranju i drugim biblijskim temama. Žil je saznao da je profesor hrišćanin adventista. On nikada ranije nije čuo za adventiste. Pronašao je Hrišćansku adventističku crkvu na nekoliko kilometara od svoje kuće.

Sledeće subote otišao je u crkvu. Vernici su ga toplo pozdravili i uključili ga u proučavanje Biblije. Žil je bio oduševljen što se njihova vera temeljila isključivo na Bibliji. Znao je da je pronašao istinu za kojom je tragao.

I dalje je imao nekih nerazjašnjenih pitanja. Putem interneta se počeo dopisivati sa mladima iz crkve koji su odgovarali na njegova pitanja, čak su ga zvali iz Nemačke da bi bili sigurni da je razumeo odgovore koje su mu dali.

Vreme radosti

Žil je redovno odlazio u crkvu i uskoro je postao siguran da je pronašao pravu Božju crkvu. Počeo je sa pripremama za krštenje. Njegovo interesovanje za proučavanje Biblije je bilo tako veliko da su ga vernici njegovog subotno školskog razreda, još pre nego što se krstio, zamolili da bude njihov učitelj. Smatrao je da još nije spreman da prihvati tu dužnost, ali su mu vernici ponudili pomoć u proučavanju. »To što sam učitelj u razredu pomaže mi da bolje razumem Bibliju,« kaže Žil.

Žil je pozvao svoje roditelje u crkvu i njegov otac je pošao sa njim. Oni ne dele njegova verska ubedenja, ali ga podržavaju u odluci da postane hrišćanin.

»Bog mi je dao odgovore na moja pitanja i sada tražim Njegovu volju za naredni korak u životu,« kaže Žil. »Verujem da me Bog poziva da se pripremam za pastorsku službu. Znam da će me Bog voditi, baš kao što me je vodio da pronađem istinu.«

Oko 94% stanovništva u Luksemburgu je katoličke vere. Hrišćanska adventistička crkva ima samo jednu grupu vernika, koja

se okuplja u glavnom gradu, Luksemburgu. Veliki broj vernika su imigranti iz Portugala.

Žil je upoznao Boga i dobio odgovore na pitanja putem televizijskih emisija i interneta. Naši darovi pomoći će ovaj vid rada za druge širom sveta. Možda nikad nećemo saznati ko je došao Hristu na ovaj način, ali znamo da će naši darovi biti upotrebljeni da se dopre do ljudi koji tragaju za Bogom. Žil je pronašao odgovore koji su promenili njegov život. Ti odgovori promeniće živote i drugih ljudi.

29. maj 2010.

9. SOTONINE LAŽI

Rui je živeo sa babom i dedom u Portugalu. Kada je imao sedam godina, oboje su umrli. Rui je želeo da zna šta se dešava sa ljudima kada umru, ali njegov ujak, sa kim je počeo da živi, nije znao da mu odgovori.

Duga potraga za odgovorima

Rui je krenuo u dugu potragu za odgovorima. Počeo je tako što je otišao u nedeljnu školu u blizini ujakove kuće. Nadajući se da će tamo pronaći odgovore na pitanja duhovne prirode, često je recitovao molitve koje je učio napamet, ali mu se činilo da nije premostio prazninu između njega i Boga.

Rui je kupio Bibliju, nadajući se da će mu pomoći u razumevanju Boga. Međutim, pošto je učen da je obični ljudi ne mogu razumeti, odložio ju je na policu i nije je čitao.

Godine zbuđenosti

Jednoga dana Rui je pomerio Bibliju da obriše prašinu. Biblija se otvorila na 2. knjigu Mojsijevu na 20. poglavlje. Za oko mu je zapao sledeći naslov »Deset zapovesti.« Seo je i pročitao čitavo poglavlje. Deset zapovesti naučio je još u crkvi, ali bio je zbuđen kada je primetio da se zapovesti zapisane u Bibliji razlikuju od onih koje je on naučio napamet.

Sledeće nedelje pitao je sveštenika zašto se zapovesti koje je učio u crkvi razlikuju od onih iz Biblije. Bio je razočaran kada mu je

sveštenik samo rekao da prihvati crkvenu, a odbaci biblijsku verziju. Njegovo nezadovoljstvo je raslo i on je prestao da odlazi u crkvu. Međutim, u njemu je i dalje vladala neka praznina.

Rui se setio da su rođaci govorili da je njegova baka nekada razgovarala sa duhovima. Pitao se da li i on ima iste sposobnosti. Pošto u crkvi nije pronašao odgovore na neka pitanja duhovne prirode, odlučio je da potraži odgovore od mrtvih.

Počeo je da odlazi na sastanke tokom kojih su se prizivali duhovi. Uskoro je bio duboko upleten u spiritistički svet. Pronašao je knjigu o vraćanju i počeo da je proučava. Međutim, neka uputstva su bila toliko zastrašujuća da je uništio sve što je bilo povezano sa duhovima. Zadržao je samo Bibliju.

Rui je ponovo krenuo u potragu za Bogom. Posetio je nekoliko crkava i postavio mnoga pitanja, ali ono što je saznao ostavilo ga je zbunjenim i nesrećnim. Tada je počeo sam da čita Bibliju. Na ovaj način je otkrio istinu o suboti.

Rui nije znao da postoji crkva u kojoj se subotom održavaju bogoslužjenja. Nekoliko sedmica kasnije slušao je program na radiju u kome je govornik ponudio besplatno proučavanje Biblije. On se prijavio i počeo da proučava lekcije.

Već na samom početku, Rui je pronašao odgovore na pitanja koja su ga godinama mučila. Ali pre nego što je doneo odluku o tome što je učio, njegovo proučavanje je bilo prekinuto kada je sreo jednu devojkicu. Ostavio je na stranu biblijske lekcije i provodio vreme sa voljenom osobom. Na kraju su se venčali. Najzad je osetio puninu u svom životu.

Ali kad god je par odlazio u crkvu, Rui je ponovo osećao borbu u svom srcu. Više nije verovao da je nedelja sedmi dan, razumeo je da mrtvi spavaju i da ne žive na nekom drugom mestu. Napetost zbog ovih verskih pitanja uticala je i na njegov porodični život, unoseći nemir i svađe. Rui se plašio da ako bude sledio svoja verovanja, njegov brak može da se okonča.

Najzad pravi odgovor

Rui je saznao da je rođak njegove supruge adventista i da su biblijska proučavanja koja je pohađao takođe bila organizovana od strane Hrišćanske adventističke crkve. Iznenada je počeo da dobija

odgovore koje je tražio čitavog života. Sve je došlo na svoje mesto. Ipak, bio je u nedoumici. Šta će njegova supruga reći kada sazna za njegovo interesovanje za tu crkvu?

Dok je supruga bila odsutna od kuće, Rui je gledao adventističke programe na televiziji. Kada je otišla da poseti svoje roditelje na nekoliko sedmica, Rui je posetio Hrišćansku adventističku crkvu. Pronašao je svoj duhovni dom i bio je ubeđen da je to mesto na kome Bog želi da bude.

Ruiju nije bilo lako da sve ispriča supruzi. Ona nije ozbiljno shvatala njegovu zagrejanost za verska pitanja, jer se borio na duhovnom planu otkako ga je upoznala. Međutim, Rui je znao da je pronašao ono što je tražio. Nastavio je sa proučavanjem Svetog pisma i doneo je odluku da se krsti. »Sad imam mir,« kaže on. »Sotonine laži me više ne muče, jer sam pronašao istinu.«

Rui hvali Boga zbog toga što vernici ulažu napore da omogućе biblijske časove ljudima kao što je on, ljudima koji čeznu da pronađu istinu o Isusu i odgovore na životna pitanja. Vaša darovanja pomažu ljudima da naprave izbor između života i smrti, između laži i istine. Hvala vam.

5. juni 2010.

10. KARIKA KOJA NEDOSTAJE

Ova priča ne govori o meni, već o tome šta Bog čini kroz mene i šta On može da uradi kroz osobe koje su spremne da mu dopuste da radi kroz njih.

Posao

Uvek sam voleo da radim. Zaposlio sam se u kompaniji koja prodaje kompjutere školama kada sam imao 21 godinu. Od samog početka Bog je bio sa mnom i obilno me je blagosiljao.

Kasnije sam kupio franšizu za prodaju softvera i posao je dobro napredovao. Za pet godina posao se toliko proširio da se broj

radnika povećao sa jednog na pedeset. Zarađivao sam dosta novca. Prilagao sam velike darove za misionstvo, ali me to nije u potpunosti ispunjavalo. Kroz vreme sam shvatio da iako sam novčano podržavao crkvene misioniske aktivnosti, nisam lično bio uključen u misioniski rad. Moja supruga i ja smo se složili da želimo da budemo deo Božjih napora u radu za druge.

Vreme posvećeno Bogu

Znao sam da Bogu nije potreban moj novac, već moje vreme. Misioniske aktivnosti nisu nešto što činimo samo subotom. To je nešto što stalno radimo. Želeo sam da lično budem uključen u misioniske projekte. Molio sam Boga da mi pokaže šta želi da radim za Njega.

Jednog dana u toku razgovora sa jednim poslovnim čovekom, takođe hrišćaninom, pripadnikom Adventističke službe za pastore laike, ispričao sam mu o svojoj želji da se uključim u jevanđeoski misioniski rad. Nije mi bilo važno o kakvom projektu je reč, samo sam želeo da me Bog upotrebi u svom delu. Pitao sam ga da li on ima nekakve ideje za projekte takve vrste. Reкао je da će razmisliti o tome.

U tom trenutku njegov telefon je zazvonio. Nakon obavljenog razgovora, rekao mi je da ga je zvao crkveni vođa i obavestio o projektu u jednoj zemlji koja nije otvorena za vest jevanđelja.

Kada mi je ispričao o čemu se radi, znao sam da je to odgovor na moju molitvu! Projekat je trebalo da se sprovede u zemlji koja je meni bila poznata. Poznao sam jezik i kulturu naroda te zemlje, a kao poslovan čovek mogao sam pomoći crkvenim vođama da ostvare ovaj plan. Znao sam da mogu da otputujem tamo gde mnogi ne bi mogli.

Sreo sam se sa crkvenim vođama oblasti. Napravili smo plan da obučimo i opremimo 1000 laika jevanđelista da šire jevanđelje u svojoj zemlji. Iako je širenje jevanđelja u ovoj zemlji nezakonito, Bog je otvarao vrata.

Kada je trebalo početi sa projektom, mislili smo da se neki od 1000 prijavljenih ljudi neće pojaviti. Međutim, došlo je 1300 osoba! Znali su da ne mogu svi dobiti pripremljeni materijal, ali su svakako želeli da uče i da učestvuju. Kakvu neverovatnu grupu laika jevanđelista imamo!

Zajednički rad

Pošto u ovu zemlju nismo mogli da uvezemo jevanđeoske materijale ili DVD plejere za laike jevanđeliste, sve smo morali kupiti ili proizvesti unutar te zemlje. Jednoj osobi je dozvoljeno da kupi samo jedan DVD plejer, pa smo iz tog razloga morali voditi računa da ne krenu svi u kupovinu u isto vreme i na isto mesto. Kupili smo papir i sve što nam je bilo potrebno za štampanje na crnom tržištu kako bi otšampali skripte koje smo zajedno sa DVDima delili jevanđelistima dobrovoljcima. S obzirom da je sve ovo moralo biti urađeno u tajnosti, ne možemo javno da pričamo na koji način nam je Bog pomogao da završimo sve pripreme, ali zaista nam je pomogao.

Obučili smo i opremili jevanđeoske radnike i oni su započeli rad. Stotinu njih sada radi puno radno vreme kao pioniri Globalne misije. Oni uče, krštavaju i osnivaju nove crkve. Oni tajno odlaze u delove zemlje gde nema osnovanih crkava. Na tim mestima uče svoje susede o Božjoj ljubavi i osnivaju nove crkve.

Božja zadivljujuća sila

U prvih šest meseci od početka ovog projekta, vernici su proučavali sa hiljadama ljudi željnih znanja. Više od 650 ljudi je kršteno i osnovano je 6 novih crkava. A ovi dragi ljudi su tek započeli svoj rad!

Zadivljen sam onim što Bog čini kroz moju porodicu, mene i druge koji su posvetili svoj život službi Bogu. Mi smo Božja oruđa koja On upotrebljava da proširi svoje delo na mestima gde nisam ni sanjao da je moguće raditi.

Misionska služba

- Oko 90% stanovništva u Portugalu je rimokatoličke veroispovesti. U ovoj zemlji živi oko 9300 adventista, što je jedan adventista na 1100 stanovnika.
- Veliki broj Portugalaca se preselio u druge zemlje Evropske unije, među kojima je mnogo adventista. Oni dele svoju veru sa novim prijateljima u novim zemljama u kojima žive i jačaju crkve u kojima je bilo po nekoliko vernika.

12. juni 2010.

11. MOLITVE MOJE MAJKE

(Zamolite majku i kćerku da ispričaju ovo iskustvo u prvom licu)

Sofija (kćerka): Živim sa porodicom na ostrvu Madeira, koje je najveće ostrvo u maloj ostrvskoj grupi u Atlantskom okeanu jugozapadno od Lisabona i zapadno od Maroka u severnoj Africi i pripada Portugalu. Na ovoj grupi ostrva živi oko 244000 stanovnika. Većina živi u glavnom gradu, Funšali, ili u njegovoj blizini.

Odrasla sam u adventističkom domu u kome se verovalo u silu molitve. Kada sam imala osam godina, dobila sam infekciju uva. Bila sam kod nekoliko lekara i isprobala mnoge lekove i terapije, ali se infekcija nikako nije povlačila. Osećala sam strašan bol u uvu i vremenom sam izgubila sluh na toj strani.

Sandra: Naša porodica se molila za Sofiju, ali kada Bog nije odgovarao na naše molitve, moja vera je počela da se koleba. Izgledalo je kao da Bog nije čuo moje molitve. Ali Sofija me je hrabrila da se i dalje molim. Bila je sigurna da će Bog uslišiti majčine molitve. Ja nisam bila tako sigurna. *Šta još mogu da uradim?* pitala sam se.

Sofija: Otrprilike u to vreme posećivali smo neke jevandeoske sastanke. Pastor nam je rekao da je i njegova kćerka patila od infekcije uva i da je njegova supruga postila i molila se dve nedelje posle čega se kćerka oporavila. Pitala sam se da li post zajedno sa molitvama može predstavljati rešenje i u mom slučaju.

Nakon sastanka, pitala sam pastora da li ću se i ja osećati bolje ako moja majka bude postila i molila se sa verom. Rekao je da se moramo obratiti Bogu sa verom i on će sve izvesti na dobro.

Sandra: Sofija me je pozvala da se pridružim njoj i pastoru. Nikada neću zaboraviti njene reči: »Mama, ako se moliš sa verom, Bog će me izlečiti.« Nasmešila sam se, ali nisam bila sigurna da imam dovoljno vere i poverenja u Boga da će je isceliti.

Sofia: Znala sam da će molitve i vera učiniti da mi Bog pomogne da ozdravim i da ponovo čujem na to uvo. Pastor nam je dao karticu na kojoj je pisalo *Moli se smelo*. Stavila sam je iznad kreveta i čitala je svakog dana. Ohrabivala sam mamu da ne posustaje u molitvama.

Sandra: Sofija me je svakog dana podsećala da se molim i da verujem da će joj Bog pomoći da ozdravi. U početku se moja vera kolebala, ali dok sam se molila, Bog je uklonio moje sumnje. Na kraju sam mogla reći Bogu da imam poverenja u Njega. Sofija je bila u pravu. Trebalo je da imam više vere. Priznala sam Bogu svoje sumnje i On mi je oprostio. Kada sam se molila »Neka bude volja tvoja,« zaista sam to i mislila. I te večeri kada sam pogledala Sofijino uvo, nestali su vidljivi znaci infekcije.

Sofija: Sledećeg jutra mama mi je rekla da izvadim vatu iz uva. Kada sam to uradila, mogla sam ponovo da čujem. Znala sam da me je Bog izlečio. Majka, otac i ja zahvalili smo se Bogu za čudo koje je učinio.

Sandra: Naučila sam da Sotona želi da obeshrabri one koji slede Isusa. Želi da odustanemo od svoje vere. Još uvek doživljavam uspone i padove u duhovnom životu, radosne i tužne trenutke. Ali sada znam da Bog čuje i uslišava moje molitve.

Sofija: Moja vera je često bila na probi otkako sam ozdravila. Kada naiđu teški trenuci, prisećam se kako me je Bog izlečio.

Nedavno sam podnela prijavu za upis na medicinski fakultet, ali nisam primljena. Rezultati testa su bili dobri, ali ne dovoljno dobri za ovaj fakultet. Bila sam ljuta i pitala sam se da li me je Bog zaboravio. Moja vera je bila poljuljana i osećala sam se nedostojnom da Bogu dođem sa svojim problemima. Međutim, dok sam se molila i čitala Bibliju, Bog mi je pokazao da je Sotona u meni izazivao osećaj nedostojnosti kako bi izgubila veru u Boga.

Naučila sam da mi uključenost u rad crkve i svedočenje drugima o Bogu pomaže da održim svoju veru jakom. Takođe sam naučila da me ništa što uradim ne može učiniti dostojnom Božje ljubavi. Božja ljubav je bezuslovna.

Sandra: Isus nam je poručio da moramo biti kao deca u svojoj veri. Sofijina detinja vera pomogla mi je da izgradim snažniji odnos sa Bogom i da uskusim veru kao nikada ranije.

Naša vera nam pomaže da dopremo do drugih i da podelimo Božju ljubav sa onima koji Ga ne poznaju. Naši darovi pomoći će nam u tome. Hvala vam što dajete verom tako da ljudi na Madeiri i širom sveta mogu pronaći veru u Boga.

19. juni 2010.

12. MENJATI ŽIVOTE DRUGIH

Natersija je stajala u svom razredu prvog dana škole i pozdravljala decu dok su ulazila i sedala na svoja mesta. Molila se da može pozitivno da utiče na njihove živote.

Natersija je učiteljica u adventističkoj osnovnoj školi na ostrvu Madeira. Ovo je bio njen prvi radni dan i znala je da će tokom sledeće četiri godine njen posao biti da ove nestašne prvake oblikuje u stanovnike Božjeg carstva.

Izazovi

Njenih 19 malih učenika skoro da ju je »pregazilo«. Neki od njih su bila deca sa posebnim potrebama, koja su imala teškoća sa učenjem, drugi su bili hiperaktivni ili su stvarali probleme zbog lošeg ponašanja. Drugi su opet imali ozbiljne porodične probleme što je imalo uticaja na njih i na njihovo ponašanje u razredu. *U šta sam se ja to upustila?* pitala se. *Kako ću ja išta naučiti ovu decu ako ne mogu mirno da sede i da slušaju?*

Većina dece nije dolazila iz adventističkih domova i niko od njih nije pohađao predškolsku nastavu tokom koje bi naučili osnovne lekcije iz ponašanja i saradnje, koju deca moraju da nauče pre nego što mogu da se uključe u timski rad. Natersija je znala sve to, ali joj to svakodnevnu borbu nije učinilo lakšom. Često je u direktorovoj kancelariji sedela uplakana. »Mislila sam da sam dobra učiteljica,« govorila je. »Ali oni neće da slušaju i ne žele da uče.« Direktor ju je uveravao da je dobar prosvetni radnik. Često su se zajedno molili za decu. Natersija se nekoliko puta dnevno molila za svoje male učenike.

Pošto su deca dobijala slabo versko obrazovanje kod kuće, Natersija je u razredu održavala osnovne biblijske lekcije. Trudila se da približi deci biblijske priče i da im pomogne da razumeju da ih Isus voli i da želi da bude njihov poseban prijatelj. Objasnila im je da On sluša njihove molitve i da se brine za njih.

Situacija se menja na bolje

Malo po malo deca su počela da se menjaju. Naučila su da među-sobno saraduju umesto da se svađaju. Naučila su vrednost prijateljstva, ljubavi, strpljenja i pomaganja. Naučila su da se međusobno ophode sa ljubaznošću kao što je Isus činio.

Natersija je nastavila da se moli svakog dana. Primitila je da je njeni učenici slušaju, da usvajaju važne lekcije ljubaznosti, vere i ljubavi. Učila ih je da se mole jedni za druge i da ohrabruju jedni druge da budu slični Isusu. Počeli su da se drže jedni drugih i u školi i u igri.

Natersija se ipak pitala šta će se desiti kada njeni đaci pređu u drugu školu na kraju četvrtog razreda. Da li će zapamtiti ono što je želela da ih nauči? Za Božić je svakom detetu poklonila Bibliju. Kasnije joj je jedan dečak rekao da je ta knjiga bila najbolji poklon koji je ikada dobio. »Pomogla mi je da promenim svoj život,« rekao je ushićeno.

Natersija priznaje da se u nekim trenucima kada se učenici loše ponašaju ili ne žele da slušaju pita da li će ikada naučiti ono što je ona želela da im prenese. »Sada vidim koliko su porasli i naučili,« kaže ona. »Čak se i najproblematičnije dete promenilo, ona sa teškoćama u učenju su počela da savlađuju građivo, hiperaktivna deca su postala mirnija. Umesto da ismevaju one koji su drugačiji, oni sada štite jedni druge i ohrabruju se međusobno da daju sve od sebe.«

Pošto zna da će deca kasnije pohađati škole u kojima se uči o evoluciji, Natersija je pokušala da usadi u njih znanje o Bogu i veru u Isusa. »Želim da nauče kako da u Bibliji pronađu odgovore na pitanja sa kojima će se suočavati narednih godina,« kaže ona. Nekoliko dece joj je reklo: »Nikad nećemo zaboraviti ono što smo ovde naučili. Nikad nećemo zaboraviti naše Biblije.«

Van učionice

Lekcije koje su Natersija i njene kolege prenosili deci u adventističkoj školi bile su primenjivane i van učionice. »Roditelji nam govore da dece ne žele da jedu dok se ne pomole ili da idu na spavanje bez pročitane biblijske priče,« kaže Natersija. Saznanje da su deca usvojila ono što smo ih učili u ovoj maloj školi i da su to primenila u svojim životima kod kuće sav naš trud čini vrednim.«

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se proširi i modernizuje škola po standardima koje je vlada propisala. Naši darovi će pomoći da još veliki broj dece nauči ko je Bog i da On želi da bude deo naših života. Kroz ovu školu Hrišćanska adventistička crkva ima najveću mogućnost da dopre do ljudi u glavnom gradu Madeire. Priložimo velikodušno naše darove kako bi deca mogla naučiti lekcije koje će ih pratiti kroz čitav život.

Misionska služba

- Na Madeiri i okolnim ostrvima bilo je oko 600 vernika, od kojih su mnogi napustili svoju zemlju u potrazi za poslom. Trenutno ima oko 300 adventista.
- Hrišćanska adventistička crkva vodi osnovnu školu u Funšali, glavnom gradu. 90% učenika su neadventisti, što školi daje pravi misioni karakter. Uprkos činjenici da škola nema dovoljno prostora, roditelji imaju veliku želju da upišu svoju decu u školu, koja je poznata po dobrom akademskom i socijalnom obrazovanju.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se renovira i proširi školska zgrada i na taj način poveća uticaj crkve na ostrvu.

26. juni 2010.

Govornik 1: Ponekad je Evropu teško zamisliti kao misioni polje. Međutim, ako uzmemo u obzir da je svaki 3400. stanovnik adventista, to Evropu svakako svrstava u misioni polje i umnogome predstavlja teško polje za rad u kome ljude treba dovesti Hristu.

Evro-afričko odeljenje suočava se sa velikim izazovima prilikom širenja jevanđelja na svojoj teritoriji, koja predstavlja raznoliku lepezu od modernih, bogatih i sekularnih država sa jedne strane, kao što su Belgija i Švajcarska, do bivših komunističkih zemalja koje se još uvek bore za svoj nacionalni identitet sa druge strane. Zatim,

tu je određeni broj nehrišćanskih zemalja u kojima je teško, a često i opasno deliti svoju veru u Boga.

Ovog tromesečja smo usredsredili svoju pažnju na tri evropske zemlje: Belgiju, Bugarsku i Portugal.

Govornik 2: Belgija spada među najmanje zemlje Evrope. Graniči se sa Francuskom, Nemačkom i Holandijom koje imaju veliki uticaj na njenu kulturu. To je industrijalizovana zemlja u kojoj 97% stanovništva živi i radi u gradovima. Belgija je privukla veliki broj imigranata, od kojih mnogi žive u glavnom gradu, Briselu.

Oko 80% stanovništva se izjašnjava da su rimokatoličke vere, mada relativno mali broj Belgijanaca redovno odlazi u crkvu.

Broj vernika Hrišćanske adventističke crkve u belgijsko-luksemburškoj oblasti nešto je manji od 2000, što je jedan vernik na svakih 5700 stanovnika. Značajan broj adventista u Belgiji čine imigranti koji žive u Briselu i njegovoj okolini. Oni nemaju svoju crkvenu zgradu, već iznajmljuju dvorane u kojima održavaju bogoslužnja. Međutim, iznajmljivanje je prilično skupo. Problem je i u tome što nema dovoljno adventističkih crkava koje bi primile sve veći broj novih vernika.

Nedavno je crkva u Belgiji kupila jedan nivo zgrade u centru Brisela koji je podeljen na dva dela. Biće to dve crkve namenjene dvema najvećim imigrantskim grupama vernika. Vernici rade mnoge poslove na ovoj crkvenoj zgradi kako bi smanjili troškove i kako bi što pre završili radove.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završe ove dve crkvene dvorane u Briselu.

Govornik 3: Crkva u Bugarskoj borila se tokom mnogih generacija koje su živele u vreme komunizma. Najveći deo stanovnika je pravoslavne vere. Broj vernika Hrišćanske adventističke crkve raste. Crkva ima oko 7600 vernika. To znači da je svaki 1000. stanovnik adventista.

Najveći rast vernika je među Romima. Ovaj narod održava bliske zajednice širom Evrope. Iako pokušavaju da se odupru promenama, kada pojedinac ili grupa saznaju nešto novo što je vredno podeliti sa drugima, ostali su spremni da saslušaju.

U jednom gradu u kome živi oko 70000 stanovnika, prvi Romi bili su kršteni pre oko petnaest godina. Danas ovaj grad ima više od hiljadu adventista, što je jedan adventista na svakih 11 Roma.

Međutim samo neke romske zajednice imaju svoje crkve u kojima održavaju bogoslužnja, a sama crkva u Bugarskoj ne može da pomogne koliko bi trebalo.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se romskoj zajednici u severozapadnom delu Bugarske omogući da bogoslužnja održava u svojoj crkvenoj zgradi. Molim vas da pomognete svojim velikodušnim darovima kako bi ova braća i sestre doveli svoje porodice i prijatelje Hristu.

Govornik 4: Madeirska ostrva smeštena su na oko 650km zapadno od Maroka. Glavno ostrvo, Madeiru, koje izgleda poput stene koja štrči iz mora, otkrili su portugalski istraživači pre oko 600 godina. Neravni planinski pejzaži čine ovo ostrvo jedinstvenim po svojoj lepoti. Glavni grad je Funšal, koji se proteže oko jedine plovne luke na ostrvu. Na ovoj ostrvskoj grupi živi oko 250000 stanovnika, od kojih je većina rimokatoličke vere. Ranije je bilo oko 600 vernika Hrišćanske adventističke crkve, međutim, veliki broj se odselio sa ostrva u potrazi za poslom ili zbog školovanja. Na ostrvima je ostalo oko 300 vernika.

Na ostrvu Madeira postoji jedna organizovana crkva i nekoliko malih grupa vernika u zabačenim područjima ostrva. Stanovnici ipak znaju za Hrišćansku adventističku crkvu zbog adventističke osnovne škole koja se nalazi u centru glavnog grada. Većina dece koja pohađaju školu su iz neadventističkih domova, tako da škola predstavlja misionarski projekat. Neka deca se nalaze na listi čekanja za upis u ovu školu, koja uživa dobar glas uprkos skučenom prostoru i ne tako savremenom opremom.

Da bi dostigla standarde koje je vlada propisala i da bi primila decu koja žele da pohađaju ovu školu, školska zgrada mora biti renovirana i proširena, uključujući nova kupatila i trpezariju. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se ovaj projekat ostvari.

Govornik 1: Pred nama su tri velika izazova u tri potpuno različita područja Evro-afričkog odeljenja. Nema sumnje da će naši današnji darovi biti upotrebljeni za proširenje rada za ljude koji žive u ovom području. Podržimo crkve u Evropi i pomozimo im da bace svoje mreže jevanđelja u more ljudi oko njih kako bi veliki ulov doneli Hristu.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu